

Маргит Ауер

Илустровала Нина Дулек
Превела с немачког Мирјана В. Поповић

Пустоловина може да почне!

Школа Винтерштајн

Сасвим обична школа са директором, домаром и великим двориштем. Сасвим обична? Скоро. Када не би било једне тајне...

Наставница Корнфилд

Наставница у школи Винтерштајн. Каткад помало строга према ђацима, али добронамерна. И тачно зна коме треба помоћ...

Господин Мортимер Морисон

Власник Радње магичних животиња. Тамо има много магичних животиња које говоре. И он има једну: несташну свраку Пинки...

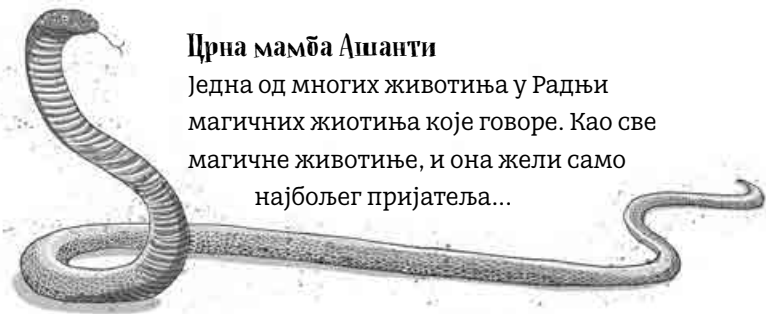

Аутобус господина Морисона

Њиме се вози по целом свету и сакупља магичне животиње.

Црна мамба Ашанти

Једна од многих животиња у Радњи магичних животиња које говоре. Као све магичне животиње, и она жели само најбољег пријатеља...

Срећници! Ових шест су најбољи пријатељи за сва времена:

Ида и лисац Рабат

Тешко је рећи ко је паметнији.
Ида би вероватно рекла да је она,
јер она увек све најбоље зна...

Џо и пингвин Јуриј

Све девојчице мисле да је Џо
веома слатак. Када Џо уђе ујутру
у купатило, то може да се отегне.
Дуже траје само кад се Јуриј купа
у школском језерцету...

Бени и корњача Хенријета

Предузимљива Хенријета
обожава ноћне пустоловине.
А шта је с Бенијем? Хенријета
никуда не иде без њега!

Много животиња, много деце... ко ли ће бити следећи?

Ћудљива
Хелена?

Стидљива
Ана-Лени?

Добродушни
Чоки?

Мејл из Дакара, Сенегал, Западна Африка

ОД: mortimer.morison@fly.com

ЗА: teacher-mary@mail.com

Здраво, Мери,

Седим тренутно у интернет-кафеу у Дакару. Овде је прилична бука. Сви славе неку победу у фудбалу. А баш ту поред мене деца пуштају пре-гласну музику! Већ ме боле уши. Брзо ћу попу-нити залихе, поправити комарник и побећи чим пре из града.

Сутра идем у национални парк Ниоколо-Коба. Баш ме интересује шта ме тамо чека. Надам се да се аутобус неће скршити ако неки слон пожели да нам се придружи.

Срдачан поздрав,

Мортимер

П.С. Важно! Подсети своје ученике на закле-тву!

Рупе, рупе, рупе! Пuteви Западне Африке нису за потцењивање. Кад се запутио друмом ка националном парку, стари шарени аутобус је по ко зна који пут поскочио преко рупе подиравши облак прашине.

Мортимер Морисон, човек за воланом, гунђао је. Ваљда ће се исплатити напорно путовање. Није ли у парку било нилских коња, афричких зелених мајмуна и сијасет других животиња...

У ретровизору погледа празна седишта иза себе: ускоро више неће бити сâм. На сувозачком месту је лежао раширен проспект. Писало је да је улазак у национални парк дозвољен само са водичем. „Којешта!“, џангризао је. „До сада ме нико није спречио да стигнем до мојих животиња.“

Магичне животиње може да сакупља само један човек, сам-самцит.

Он крену у акцију усред ноћи. Паркирао је аутобус крај бамбусовог шумарка. Мортимер Морисон се није

бојао чувара парка. Ни таме. Напротив. Зов животиња га је наводио све дубље у шикару.

Наишао је на газеле које су пиле на извору. Видео је павијане који дремају. Чак и шћућуреног леопарда у ниском грмљу како у заседи чека антилопе.

Савана ноћу оживе. Афрички биволи пасли су испод баобаба. Хијене су лајале, а нилски коњи разјапљивали чељусты.

Мортимеру Морисону се ипак није посрећило. Исцрпљен је гацао стазама у кожним чизмама. Сивоглави папагај, белолика патка пишталица, слоновска ровка – нико није одговарао на његове позиве. Чак ни балегар није обратио пажњу на њега. Ова буба, позната и као скарабеј, мирно је наставила да прави куглу од балеге док није постала већа од ње.

Разочарани Морисон се врати до аутобуса.

Хтео је да легне, одспава и поново покуша сутрадан.

Али неко га је већ чекао. Испод аутобуса је лежао црвеносмеђи живуљак с

бакенбардима, кратких, снажних ногу.
Из ушију су му вирили бели чуперци.

„Свиња грмуша!“, изненади се Морисон.

Животиња подигну меко рило. „Мортимер Морисон? Ја сам Пеперони. Могу ли се придружити?“

Мортимер Морисон се насмеши. „Па наравно“, рече. „Врло радо. Крећемо раном зором.“

Када је Мортимер Морисон мало касније наместио лежај и док је посматрао звезде кроз комарник, поред њега је хркало прасенце. Обоје су били тако срећни као што дуго нису били.

Тајна

Када су се Ида и њен лисац Рабат враћали у понедељак из школе кући, зачуше звуке виолине. Мелодија је нежно лебдела у ваздуху. Ида убрза. „Мирјам!“, рече најпре прилично тихо, а затим мало гласније.

Иди је ова мелодија била позната. Био је то део из *Четири јодушња доба* Антонија Вивалдија, спори тонови јесени. То је био омиљен Мирјамин комад.

Она потрча. Изненађени Рабат закаска за њом, замало налетевши на Иду када је нагло застала. И стварно – ту, испод великог кестена сред Јоханисовог трга стајала је њена најбоља пријатељица Мирјам. Није јој се јављала недељама. А сада се једноставно обрела овде у хулахопкама с попречним пругама и виолином од три врсте дрвета, као да је увек стајала ту. Мирјам је занесено повлачила гудалом преко жица. Отворена футрола за виолину лежала је крај њених ногу.

„Каква дивна музика!“, промрмља Рабат. Као све магичне животиње, могао је да разговара са људским бићем које му је поверено. А његово је била Ида.

Ида се поносно осмехну. У том тренутку, виолинисткиња повика: „Идооооо!“

Гудало зашкрипа.

Мирјам притрча Иди и пригрли је тако јако да ју је заболело. „Толико си ми недостајала!“, прошапта.

Ида тихо одговори: „Ти мени још више!“

Иду испуни осећај блискости и тоpline. Мирјам је као увек мирисала на шампон за косу од цвета јабуке.

Па ипак, нешто је било другачије. Откада су се последњи пут видеде, много тога се променило. Ида сада живи у другом граду. Похађа другу школу. Али пре свега крије велику тајну...

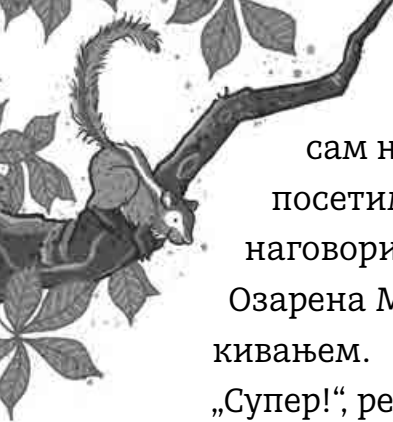
Полако се извуче из загрљаја. Лисац Рабат јој је гуркао њушку у превој колена. Радознало је зурio час у њу, час у Мирјам. Ида му је већ неколико пута причала о Мирјам, па је сада за њега упознавање њене најбоље другарице било врло узбудљиво.

„Мирјам – шта радиш овде?“, запањено је упита Ида.

Мирјам је озарено погледа. „Изненађење! Две недеље немам часове.“

„Немаш часове?“, збуњено понови Ида. „Па није распуст.“

Мирјам климну главом и осмехну се од ува до ува. „Тачно. Слушај: сигурно си чула за ону страшну олују недавно. Погоди шта се десило: однела је кров наше школе! Скроз-наскроз.“ Онда се закикота. „Наставници су скоро пали у несвест. Сада имамо ванредни распуст. Док не поправе све. А ја

сам наговорила родитеље да те посетим. Онда су моји родитељи наговорили твоје. Шта кажеш, а?“ Озарена Мирјам је погледа с ишчекивањем.

„Супер!“, рече Ида. То је стварно било изненађење. С једне стране се силно радувала што поново види своју најбољу другарицу из старих времена. Најрадије би јој одмах испричала све узбудљиве догодовштине које су се десиле неколико последњих недеља.

Како се осећала усамљено после преласка у нову школу. Како је господин Морисон дошао једног дана у њен разред и представио се као власник Радње магичних животиња. Како јој је предао њену личну магичну животињу – лисца Рабата. И како је Ида брзо схватила да је Рабат најбољи пријатељ који се може замислити.

Али се одмах сети заклетве коју су дали господину Морисону и разредној, наставници Корнфилд. Заклетву да ће ћутати.

Кроз главу јој пролетеше речи:

**„Пред другима никад ни речи о њој,
о магичној животињи тој.
Радњу магичну ми морамо крити,
и тако ће занавек бити!“**

Строга тајна. То је било јасно. Али Мирјам је била њена најбоља другарица. Међу најбољим пријатељицама не треба да постоје тајне, зар не?

„Зар се не радујеш?“, упита је Мирјам разочарано.

Ида погледа Рабата док јој колена заклецаше. Поново јој се учини да лисица може да јој чита мисли. „Не брини, риђокоса“, рече тихо. „Биће све добро!“

Ида дубоко удахну и ухвати пријатељицу подруку. „Наравно да се радујем – и те како! Само сам тотално слуђена. Хајде, уђимо.“

Мирјам стави виолину у кофер и затвори га.

„Нажалост, нико није убацио новац“, рече. „Иначе бих те позвала на сладолед.“

Али Ида је слушала само с пола ува. Изгледа да Мирјам није могла да види Рабата.

То је одговарало објашњењу господина Морисона – магичне животиње су могли да виде само они који су знали за тајну магичне радње. Остали људи скоро да их нису примећивали: обично нису обраћали довољно пажње и у најбољем случају су видели само сенку која промиче. А за сваки случај су магичне животиње знале посебан трик: могле су да се „скамене“. Тада су изгледале као сасвим обичне плишане играчке, савршено прерушене.

Мирјам забринуто одмери своју пријатељицу. „Да ли је све у реду, Идо?“, упитала је. „Тако си чудна. Што не кажеш ништа?“

„М... да“, замуца Ида, чупкајући риђу косу, „хајдемо брзо унутра. Морам ти нешто испричати. Тајну!“

Мирјам се насмеши. „Обожавам тајне! Хајдемо!“ Брзо стави ранац на леђа и зграби путну торбу која је стајала поред стабла кестена.

„Твоја пријатељица изгледа веома симпатично“, рече Рабат.

Ида га с уздахом помилова по глави и приђе Мирјам да прихвати виолину.

Требало им је само неколико корака до фризерског салона Идиних родитеља. Салон *Елфрида* се налазио у приземљу, док је породица становала на спрату. Када две пријатељице отворише врата, Рабат шмугну унутра пре него што су ушле и кренуле уз степенице.

„Супер соба!“, одушевљено рече Мирјам. „Можда мало празњикава, али то можемо да променимо.“

Поглед јој паде на постер за филм *Ноћ вампира* који је Ида залепила на врата. „О, поново си га окачила. Још увек си заљубљена у тог типа?“ Она показа на бледог глумца који је играо главну улогу у вампирском филму. „И ја сам!“, настави да меље, не сачекавши Идин одговор. Затим се баци на Идин кревет.

Ида се осмехну. Колико је волела ову брбљивицу! „Стварно је пресладак. Сећаш ли се када смо биле заједно у биоскопу?“, весело је наставила Мирјам. „На вечерњој пројекцији!“

Мирјамина мајка је седела три реда иза њих и није их испуштала из вида, али Ида није хтела да подсећа своју пријатељицу на то.

„Човече, колико смо само марамица потрошиле! То је било тако дииииииивно!“ Она добаци Иди блажен поглед. „И наше вечери кад смо гледале филмове на де-ве-деу! Мислим да тај филм знам скоро напамет. Гледале смо га сигурно пет пута. Или можда шест?“ Љуљала се на кревету привучених колена.

„О, па имаш де-ве-де, хајде да одгледамо филм још једном! Јесам ли ти већ испричала да сам недавно сањала да сам вампирица?“ Мирјам је причала и причала. Изгледа да је већ заборавила на Идину тајну.

А Ида је оклевала: да ли стварно да повери своју тајну овој брбљивици?

Само је њен разред знао тајну Радње магичних животиња. На пример Бени и Џо, који су имали магичне животиње као она. И сви остали којима је предстојала примопредаја. Њихова наставница Корнфилд је најавила да ће свако добити магичну животињу. Добро, заправо је рекла *свако коме је пошребна*.

Шта би Мирјам мислила о господину Морисону? Уф, шта да ради? Откако је добила свог магичног друга, Ида се одвикла да сама доноси важне одлуке. Како би се радо посаветовала с Рабатом, али он се завукао под кревет.

Мирјам је причала и причала. Сад је стигла до олује.

„Циклон је наишао таквом брзином да су нам капе на одмору летеле с главе“, причала је. „Онда је на петом часу евакуисана цела школа.“ Бацила је Идин јастук увис ка плафону и ухватила га. „Е-ва-ку-и-са-на! Извели су нас напоље и одмах смо морали да идемо кући. Реци, Идо, слушаш ли ти мене уопште?“

Ида је нервозно грицкала риђи прамен. Коначно се тргну и озбиљно погледа Мирјам.

„Морам ти нешто рећи“, објави гласом који се и њој чинио туђим. Звучала је мукло, готово одрасло. „Обећаваш ли да ме нећеш прогласити лудом? Обећаваш ли да ћеш ме спасти ако се сад земља отвори и нестанем у пукотини?“